שִׁירַת הֶחָלִיל

יצחק שנברג

המנגינה מארץ מ. זעירא.

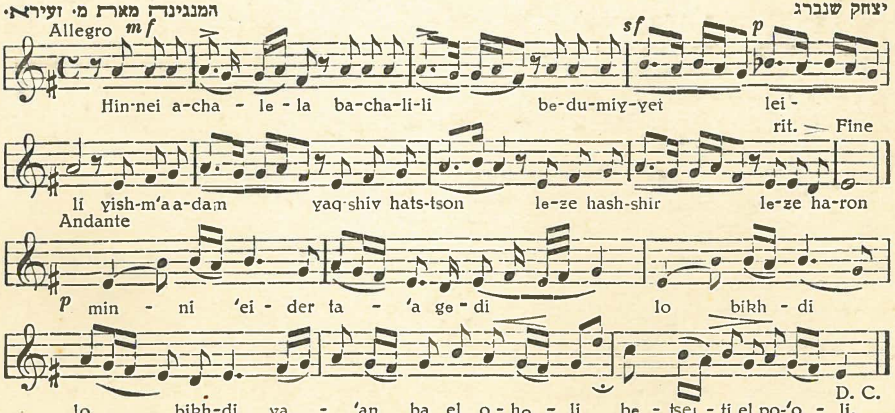

א.

הִנֵּה אֲחַלְּלָה בַּחֲלִילִי
בְּדוּמִיַּת לֵילִי,
יִשְׁמַע אָדָם, יַקְשִׁיב הַצֹּאן
לְזֶה הַשִּׁיר, לְזֶה הָרֹן.

ב.

מִנִּי עֵדֶר תִּעָה גְדִי, רֹאשׁ חִכֵּךְ בַּלָּאט הַגְּדִי
לֹא בִכְדִי, לֹא בִכְדִי, בְּיִתְרִי וּבִיתְדִי:
יָצַן בָּא אֶל אָהֳלִי
—חוּסָה נָא, הַגִּידָה, אָח,
בְּצֵאתִי אֶל פְּעָלִי.
הֵיֵשׁ מָקוֹם לְגְדִי מוּדָח?

הנה אחללה...

ג.

מִן הָעִיר בְּרֹחָה יַלְדָּה
לְבַדָּהּ, לְבַדָּהּ.
וַתָּבוֹא אֶל אָהֳלִי
בְּצֵאתִי אֶל פְּעָלִי.

הנה אחללה...

ד.

אַט דָּפְקָה בְּיַד תַּמָּה
בְּנַפְשִׁי הַנִּרְדָּמָה:
—חוּסָה נָא, הַגִּידָה, אָח,
הֵיֵשׁ מָקוֹם לְגְדִי מוּדָח?

הנה אחללה...